

Arrest

nr. 236 761 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 december 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief van 11 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister verklaart

deze aanvraag op 3 december 2019 onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2019 werd ingediend door:

[N., O.]

nationaliteit: Marokko

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden daar hij hier sedert 2015 zou verblijven, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 08.06.2015 een visumaanvraag in als student. Doch betrokkene legt geen bewijzen voor van zijn doorlopen studies.

Betrokkene verklaart dat zijn zus [N.M.I.], over de Belgische nationaliteit beschikt en hij sedert zijn aankomst ten laste is van haar, hij legt een uittreksel geboorte en de Belgische identiteitskaart voor van zijn zus om zijn banden te bewijzen. Doch betrokkene specificeert niet waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Ook beweert hij dat ze hem in zijn levensonderhoud voorziet. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Betrokkene verklaart ook dat zijn ouders hier over een tijdelijk verblijf beschikken, er hier nog andere familieleden in België verblijven en zijn gezinsleven verankerd is in België. Doch betrokkene specificeert niet waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert ook dat hij geen familie meer zou hebben in Marokko, hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier een ruime tijd zou verblijven en hij zich volledig geïntegreerd zou hebben in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.2. Eveneens op 3 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

Naam, voornaam: [N., O.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn verblijf in België (reeds sedert 2015),*
- Ten laste van zijn Belgische zuster [N.I.]*
- Zijn ouders, broers en zus wonen in België en hebben allen een verblijfsrecht/Belgische nationaliteit verworven*
- In Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op zijn familie in België*
- Zijn integratie ;*

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België.

Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, zijn zus de Belgische nationaliteit heeft verworven, hij zijn leven alhier heeft uitgebouwd en voldoende is geïntegreerd ...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert 2015.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds sedert 2015 in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sedert 2015, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginself.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de

motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting een gebrek in de formele motivering niet concreet aannemelijk. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en hij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder heeft in de voorliggende zaak geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in zijn aanvraag te hebben gewezen op zijn verblijf in België sinds 2015, zijn integratie, het ten laste zijn van zijn zus met de Belgische nationaliteit, de aanwezigheid van niet enkel zijn zus, maar ook zijn ouders en broers in België die ofwel de Belgische nationaliteit hebben of hier verblijfsgerechtigd zijn en ten slotte het ontbreken van opvang in Marokko.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat deze verschillende elementen door verweerder in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft geuid waarom hij op basis van deze ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden aanvaardt.

Verweerder oordeelt dat de in de aanvraag ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Verweerder wijst er ook op dat verzoeker op 8 juni 2015 weliswaar een visumaanvraag deed als student, maar zonder hierbij bewijzen voor te leggen van zijn doorlopen studies.

In zoverre verzoeker in zijn aanvraag aanvoerde dat hij sinds zijn aankomst in België ten laste is van zijn zus met de Belgische nationaliteit en deze laatste in zijn levensonderhoud voorziet, stelt verweerder vast dat geen bewijzen werden voorgelegd om deze bewering te staven. Hij oordeelt dat verzoeker niet concreet aantoont waarom de aanwezigheid van zijn zus in België hem verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Er wordt vervolgens ook rekening gehouden met het gegeven dat verzoekers ouders hier een tijdelijk verblijf hebben en met de aanwezigheid van overige familieleden in België. Andermaal wordt geoordeeld dat verzoeker niet specificeert waarom dit hem verhindert om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Verweerder motiveert dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding van de familieleden in België impliceert en niet blijkt dat dit voor verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Verweerder stelt verder vast dat geen bewijzen worden aangebracht dat verzoeker geen familie meer heeft in Marokko. Hij acht het ook erg onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging.

Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag zijn lang verblijf en integratie heeft ingeroepen zowel om de buitengewone omstandigheden als de gegrondheid van de aanvraag aan te tonen en verweerder hierover dan ook dient te oordelen. Verweerder heeft deze elementen evenwel wel degelijk beoordeeld. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van zijn lang verblijf en integratie niet aantoont waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn lang verblijf en zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn

stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker geeft ook niet aan in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet te hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker rust.

Verzoeker herhaalt de door hem in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden. Door er zich toe te beperken te stellen dat hij aan de hand van de ingeroepen elementen wel degelijk heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, zonder in te gaan op de gegeven motieven en hiertegen concrete argumenten te ontwikkelen, laat verzoeker de Raad evenwel niet toe een onzorgvuldig of onvoldoende grondig onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling hiervan of nog enige onregelmatigheid of onwettigheid vast te stellen.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een door hem ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat het bestuur is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Met zijn betoog maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen of de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

In zoverre verzoeker nog van mening is dat de zorgvuldigheidsplicht het bestuur oplegde om bij hem, bij twijfel omtrent de ingeroepen buitengewone omstandigheden, aanvullende informatie op te vragen, wordt opgemerkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker had dus de kans om zijn standpunt te verduidelijken. In deze omstandigheden blijkt niet dat er op het bestuur nog enige verplichting rustte om verzoeker om bijkomende inlichtingen te verzoeken. Verzoeker duidt ook niet welke dienstige inlichtingen hij, hiertoe uitgenodigd, nog had kunnen verstrekken.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lezing ervan nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Rekening houdend met de voorgaande bespreking, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen naar voor brengt die kunnen wijzen op het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van de eerste bestreden beslissing. Een schending van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'*, noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt. Er blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. In een situatie van eerste toelating is er geen inmenging in het privé- en/of gezins- of familieleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić*

en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel in het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Specifiek in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, meer bepaald de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Indien het ingeroepen privé- of gezins- of familieleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken persoon of personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het privé- of gezins- of familieleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In zoverre verzoeker zich wenst te beroepen op een gezins- of familieleven in België moet erop worden gewezen dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of nog deze tussen meerderjarige kinderen onderling, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In zijn verblijfsaanvraag gaf verzoeker niet aan dat er nog een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen hem en zijn ouders of tussen hem en zijn broers. Ook thans toont hij zulks trouwens op geen enkele wijze aan. Wel riep hij in dat hij ten laste is van zijn zus met de Belgische nationaliteit. Hij stelde dat zij in zijn levensonderhoud voorziet. In de eerste bestreden beslissing merkt verweerder echter op dat verzoeker naliel in dit verband bewijzen naar voor te brengen. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoeker niet onderuit gehaald. Ook thans blijft verzoeker in gebreke in dit verband een begin van bewijs naar voor te brengen. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België heeft of dat een verdere belangenafweging zich opdringt in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Voor zover de aanwezigheid van familieleden in België als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, wordt allereerst herhaald dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. Hij kon aldus geen gerechtvaardigde verwachting hebben dat hij hier een privéleven kon uitbouwen.

De eerste bestreden beslissing houdt verder enkel in dat verzoeker zijn aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland moet indienen. Zoals verweerder stelt in zijn beslissing, impliceert dit enkel een eventuele tijdelijke scheiding van de familieleden in België. Verweerder stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag niet preciseerde waarom een dergelijke tijdelijke scheiding om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen niet mogelijk is in de situatie van verzoeker. Los van de

ongestaafde bewering van het ten laste zijn van de zus, werden in dit verband inderdaad geen redenen naar voor gebracht.

Verweerder stelt ook vast dat verzoeker geen bewijzen voorlegde dat hij geen familie meer heeft in Marokko. Verweerder acht het erg ongeloofwaardig dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

In het licht van deze beschouwingen in de eerste bestreden beslissing kan worden aangenomen dat wel degelijk een beoordeling en belangenafweging in het licht van deze familiebanden in België hebben plaatsgevonden. Dit nog los van de vaststelling dat verzoeker in zijn aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, zich niet uitdrukkelijk beriep op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Zoals reeds werd gesteld, hebben staten het recht om van vreemdelingen die een verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Deze verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, houdt, zoals verweerder stelt, op zich enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, en laat de mogelijkheid open voor de betrokkene om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra hij hiertoe de vereiste toestemming heeft verkregen. Verzoeker toont niet dat zijn familiale en persoonlijke belangen op disproportionele wijze worden benadeeld wanneer hij zijn aanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Verzoeker maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat er concrete redenen spelen die maken dat de aanwezigheid in België van zijn familieleden zich er tegen verzet dat hij zijn aanvraag indient vanuit het herkomstland. Niets wijst er ook op dat verzoeker tijdens deze tijdelijke scheiding, via de moderne communicatiemiddelen, niet in nauw contact kan blijven met zijn familieleden in België of dat deze hem eventueel niet tijdelijk kunnen vergezellen.

In zoverre verzoeker voor het overige nog wijst op "*effectieve en genestelde banden*" met België en een integratie en sociaal en cultureel leven in dit land, dit sinds hij hier sinds 2015 verblijft, blijft hij in gebreke om concreet te duiden waaruit dit privéleven dan concreet bestaat en in dit verband de nodige bewijsstukken voor te leggen. Ook in zijn aanvraag bleef hij op dit punt in gebreke. Aldus toont hij niet aan dat hij – los van de aanwezigheid van zijn familieleden in dit land – in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, kennelijk onredelijk heeft gehandeld dan wel zijn belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld. Verzoeker toont niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Verzoeker maakt een miskennis van het recht op eerbiediging van het privéleven niet met concrete argumenten aannemelijk.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familieleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van het vertrouwensbeginsel en artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met dit beginsel of deze verdragsbepaling. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.1. In wat als een enig middel is te beschouwen, vraagt verzoeker de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing op volgende gronden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.2. Verzoeker geeft aan dat de tweede bestreden beslissing het lot dient te volgen van de eerste bestreden beslissing. Zoals hierboven werd vastgesteld, heeft verzoeker evenwel geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt vervolgens, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat deze beslissing is genomen met miskenning van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Hij geeft aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens melding wordt gemaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidt op welke juridische grond deze beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name nu hij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Hij duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing diende te worden verwezen. Het gegeven dat verweerder pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan berusten. Verzoekers betoog dat de motivering van het bevel *“strijdig is met de instructies om het af te leveren”* mist de nodige duidelijkheid en kan in geen geval worden aangenomen. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker het vereiste belang kan doen gelden bij zijn zeer formalistische betoog, nu hij geenszins aannemelijk maakt dat een eventuele vernietiging van het bestreden bevel aanleiding kan geven tot een wezenlijk andere beslissing in dit verband, te meer gelet op de vaststelling dat het beroep ongegrond is in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekers enige kritiek is dat niet wordt verwezen naar de eerste

bestreden beslissing of de motivering hiervan niet wordt hernomen, terwijl hij terzelfdertijd kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing en haar motieven. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS